



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Прев 2315/2022**  
**22.06.2023. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца ДДОР НОВИ САД АДО Нови Сад, чији је пуномоћник Александра Игић, адвокат у ..., против туженог GENERALI OSIGURANJE SRBIJA АДО Београд, чији је пуномоћник Мирна Ракић Домазетовић, адвокат у ..., ради исплате, вредност предмета спора 58.087,25 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 5264/22 од 29.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.06.2023. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 5264/22 од 29.07.2022. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 5264/22 од 29.07.2022. године.

**Образложење**

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 4П 1069/2021 од 24.03.2022. године, у ставу првом изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 58.087,25 динара са законском затезном каматом почев од 18.11.2020. године до исплате; у ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев преко досуђеног, за законске затезне камате на износ од 58.087,25 динара почев од 18.08.2020. године до 18.11.2020. године; у ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 64.270,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 12Пж 5264/22 од 29.07.2022. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке.

Против другостепене пресуде, тужени изјављује ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“, бр.72/11...10/23, у даљем тексту - ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, све имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке. Нижестепеним одлукама одлучено је о захтеву тужиоца за регрес, за износ трошкова које је тужилац имао на име ПДВ-а обрачунатог на износ који је тужилац платио за поправку осигураног возила, које је оштећено кривицом осигураника туженог, са образложењем да исплаћени износ по том основу представља реалну штету за тужиоца, коју је тужени у обавези да накнади. У вези одлуке о тужбеном захтеву ревидент истиче разлоге који се тичу доказаности чињеница да је тужилац задужен на име ПДВ-а и да је тај трошак сносио, а не погрешне примене материјалног права, што су разлози који не могу бити релевантан основ за посебну ревизију, јер побијање утврђеног чињеничног стања није основ предвиђен одредбом члана 404. став 1. ЗПП за посебну ревизију. Указивање у ревизији на различиту судску праксу, не указује нужно на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Стога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 23.04.2021. године. Вредност предмета спора је износ од 58.087,25 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија  
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић